

Acemi Hayaletin Öyküsü

Clayton'ın son hikâyesini anlattığı ortam aklımda hâlâ son derece canlı. Büyük kısmında şurada, önü açık şöinenin yanındaki haki-ki ahşap kanepenin köşesinde oturuyordu; Sanderson ise yanında oturmuş, üzerinde kendi ismini taşıyan, Broseley marka kil piposunu tütürüyordu. Şurada Evans vardı, bir de olağanüstü bir aktör olduğu kadar alçakgönüllü de olan Wish. Önceki gece orada kalmış olan Clayton hariç hepimiz, Denizkızı Kulübü'ne o cumartesi sabahı varmıştık – zaten Clayton'ın da bu sayede bir hikâyesi vardı. Golf topu göremez hale gelene kadar golf oynamış, akşam yemeği yemiş, bir hikâyeye tahammül edebilecek sükûnete ve nezakete erişmiştik. Clayton anlatmaya ilk başladığında, doğal olarak yalan söylediğini düşündük. Belki gerçekten de yalan söylüyordu – bunun hükmünü ben nasıl verdiğem, okur da süratle verecektir. Doğru, lafına vakalara dayalı bir anekdot anlatır gibi başladı ama biz bunu iflah olmaz derecede marifetli olmasına bağladık.

“Dinleyin beni!” dedi, Sanderson'ın kestiği kütükten yukarı saçılan kıvılcımları uzun süre dikkatle izledikten sonra, “Dün gece burada yalnız olduğumu biliyorsunuz değil mi?”

“Hizmetçiler hariç,” dedi Wish.

“Evin ta öbür ucunda uyuyorlar,” dedi Clayton. “Evet. Pekâlâ...” Kısa bir müddet, sanki kendinden tam olarak emin değilmiş gibi purosunu tütürdü. Sonra usulca, “Bir hayalet yakaladım!” dedi.

“Demek hayalet yakaladın?” dedi Sanderson. “Nerede bu hayalet?”

Clayton'ı son derece takdir eden ve dört haftadır Amerika'da olan Evans ise, "Demek hayalet YAKALADIN, Clayton?" dedi. "Çok memnun oldum! Hemen şimdi her şeyi anlat."

Clayton bir dakika içerisinde anlatacağını söyledi ve kapıyı örtmesini rica etti.

Bana özür dilercesine baktı. "Kulak kabartan yoktur elbette, yine de hayalet dedikodusu çıkarıp bize müthiş bir hizmet sağlayan insanları üzmemek istemeyiz. Bu kadar çok gölge ve meşe kaplama varken bunu hafife almak olmaz. Ve gördüğüm şey, nasıl desem, sıradan bir hayalet değildi. Bir daha geleceğini sanmıyorum – sonsuza dek."

"Onu elinde tutamadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Sanderson.

"Gönlüm elvermedi," dedi Clayton.

Sanderson buna şaşırıldığını söyledi.

Güldük; Clayton buna bozulmuş gibi görünüyordu. "Biliyorum," dedi titrek bir gülümsemeyle, "ama bu GERÇEKTEN bir hayaletti, şu an sizinle konuştuğumdan emin olduğum kadar eminim bundan. Şaka yapmıyorum. Söylediklerimde ciddiğim."

Sanderson tek gözü kızarmış halde Clayton'a bakarak piposuna asıldı, sonra da konuşabileceğinden çok daha dramatik bir şekilde, ince bir duman şeridi üfledi.

Clayton bu yorumu görmezden geldi. "Bu, hayatım boyunca başıma gelmiş en tuhaf olay. Yani, daha önce hayaletlere ya da o tarz şeylere inandığımdan değil ama sonra bir bakmışsınız ki bir tanesini köşeye kıstırmışım ve benim meselem haline gelmiş."

Öncekinden daha da derin bir tefekkür halinde ikinci bir puro sardı ve bulduğu küçük, tuhaf bir bıçakla ucunu delmeye başladı.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Wish.

"Muhtemelen bir saat kadar."

"Konuşkan mıydı?" dedim, kuşkuların tarafına geçerek.

“Zavallı hortlağın başı dertteydi,” dedi Clayton, puroyu tutan elini hafif bir serzenişle öne eğerek.

“Ağlıyor muydu?” diye sordu birisi.

Clayton bunu hatırlayınca gerçekçi bir şekilde iç geçirdi. “Tanrım!” dedi; “Evet.” Sonra da, “Zavallı herif! Evet,” diye ekledi.

“Neresine vurdun?” diye sordu Evans, elinden gelen en iyi Amerikan aksanıyla.

“Bugüne dek hiç,” diye devam etti Clayton, ona aldırış etmeden, “bir hayaletin ne zavallı bir mahlûk olabileceğini fark etmemiştim.” Sonra bir kez daha bizi askıya alarak, cebinde kibritlerini aradı ve purosunu yaktı.

Nihayet, “Ondan yararlandım,” diye devam etti.

Hiçbirimizin acelesi yoktu. “Kişilik,” dedi, “ruh bedenden ayrılırsa da aynı kişilik olarak kalıyor. Bunu hep atlıyoruz. Belli bir güce veya sebata sahip kişilerin hayaletleri de güçlü ve sebatlı oluyor – yani, en fena musallat olan hayaletler, tekrar tekrar geri döndüklerine göre saplantı derecesinde sabit fikirli ve keçi gibi inatçı olmalılar. Bu zavallı mahlûk onlardan değildi.” Aniden epey tuhaf bir şekilde yukarı baktı, sonra gözlerini odada gezdirdi. “Bunu,” dedi, “tamamen şefkatle söylüyorum ama işin doğrusu bu. Daha ilk bakışta gözüme zayıf göründü.”

Purosunun da yardımıyla son cümlesinin altını çizdi.

“Ona şu uzun koridorda rastladım. İlk ben onu gördüm çünkü arkası dönüktü. Hayalet olduğunu hemen anladım. Saydam ve beyazımsıydı; göğsünün içinden, ardındaki küçük pencerenin titrek ışığını görebiliyordum. Yalnızca vücut yapısı değil, hali tavrı da zayıf görünüyordu. Bilirsiniz işte, ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yokmuş gibiydi. Bir eli duvar kaplamalarının üzerindeydi, diğer eliyle de ağzını tutmaya çalışıyordu. İşte – ŞÖYLE!”

“Vücudu nasıldı?” diye sordu Sanderson.

“Cılız. Hani ensesinin şurasında ve şurasında iki tane oluk

olan genç adamlar olur ya – öyle! Küçük, hafif kaba bir yüzü ve çalı gibi saçları vardı – kulakları da epey çirkindi. Omuzları çökük, kalçalarından daha dardı; yakası devrik, kısa ceketini hazır giyim, pantolonu bol ve paçaları aşınmıştı. İşte böyle karşıma çıktı. Merdivenlerden usulca çıktım. Işık taşımıyordum – mumlar sahanlıktaki sehpadaydı, bir de şu lamba vardı– ve ayağıma patik terliklerimi giymiştim. Yukarı çıktığımda onu tamamen gördüm. Aniden durdum – gördüğüm şeyi kavramaya çalıştım. Azıcık bile korkmadım. Sanırım bu tarz vakaların çoğunda, insan tahmin ettiği kadar korkup heyecanlanmıyor. Daha çok şaşkın ve meraklıydım. ‘Tanrım! Sonunda bir hayalet! Üstelik yirmi beş yıllık hayatımda bir an olsun hayaletlere inanmışlığım yok,’ diye düşündüm.”

“Hımm,” dedi Wish.

“Sahanlığa varmamla beraber orada olduğumu fark etti galiba. Kafasını bana doğru çevirdiğinde, toy bir delikanlının yüzünü gördüm; ince bir burun, seyrek ve fırça gibi bıyıklar, çelimsiz bir alt çene. Bir an için öylece durduk –omzunun üstünden bana baktı– ve birbirimizi inceledik. Sonra ulvi görevini hatırlamış olmalı. Bana tamamen döndü, sırtını dikleştirdi, yüzüne bir ifade takındı, tasdikli bir hayalet gibi kollarını kaldırdı ve ellerini iki yana açtı – sonra da üzerime geldi. Bir yandan da küçük ağzını bir karış açtı, ürkek hatta gevşek bir şekilde ‘Böö,’ dedi. Hayır, bu – hiç ürktücü değildi. Yemeğimi yemiştim. Bir şişe şampanya, bir de yalnız olduğumdan, belki iki ya da üç –yok yok dört beş kadeh– viski içmişim, dolayısıyla kaya gibi serttim ve üzerime bir kurbağa hücum etse anca bu kadar korkardım. ‘Böö!’ dedim ben de. ‘Saçmalama. Sen BURAYA ait değilsin. Ne yapıyorsun burada?’

“Çekindiğini görebiliyordum. ‘Böö-öö,’ dedi.

“‘Böö – canın çıksın be! Buranın üyesi misin sen?’ dedim; onunla zerre ilgilenmediğimi göstermek için, bir kenarına basa-

rak geçtim ve mum yakmaya koyuldum. ‘Üye misin?’ diye sordum tekrar, yan yan bakarak.

“Benden uzak durmak için biraz kenara çekildi ve yılgın bir tavra büründü. ‘Hayır,’ dedi, gözlerimdeki ısrarlı sorguya dayanamayarak; ‘Üye değilim – hayaletim.’

“Güzel ama bu sana Denizkızı Kulübü’nde elini kolunu sallayarak dolaşma hakkını tanımaz. Görmek istediğin biri ya da o tarz bir şey mi var?’ dedim. Mumu mümkün mertebe titretmeden yaktım ki viskinin verdiği umursamazlığımı deli cesareti sanmasın. Elimde mumla ona döndüm. ‘Buradan ne işin var?’ dedim.

“Ellerini indirdi, ‘böö’ demeyi bırakıp öylece durdu; kof, bön, amaçsız bir delikanlının mahcup ve ezik hayaleti... ‘Musallat oluyorum,’ dedi.

“Buna hakkın yok,’ dedim alçak sesle.

“Ben bir hayaletim,’ dedi, kendini müdafaa ediyormuş gibi.

“Olabilir ama buraya musallat olmaya hakkın yok. Burası saygın ve özel bir kulüptür; insanlar buraya çoğu zaman çocuklarıyla ve çocuklarının dadılarıyla gelir, dolayısıyla, etrafa böyle başboş dolaşırsan, zavallı bir yavrucak sana rastlayıp korkudan aklını kaybedebilir. Bunu düşünemedin herhalde?’

“Hayır, efendim,’ dedi, ‘düşünemedim.’

“Düşünseydin. Burası üzerinde bir hakkın yok, değil mi? Burada öldürülmedin? Ya da o tarz bir şey olmadı?’

“Yok, efendim ama eski ve ahşap kaplamalı olduğunu görünce düşündüm ki...’

“Bu mazeret DEĞİL.’ Ona ciddiyetle baktım. Babacan ama üstten bakan bir tavırla, ‘Buraya gelmen hataydı,’ dedim. Önce kibritlerimi arıyormuş gibi yaptım, ardından başımı kaldırıp içten bir şekilde baktım. ‘Yerinde olsam horozların ötmesini beklemezdim – hemen şimdi defolur giderdim.’

“Mahcup görünüyordu. ‘Aslına bakarsanız, efendim...’ diye başladı.

“Defolur giderdim’ dedim, iyice anlamasını sağlamak için.

“Aslına bakarsanız, efendim, –her nedense– gidemiyorum.’

“GİDEMİYOR musun?’

“Maalesef, efendim. Unuttuğum bir şey var. Dün gece yarısından beri buralarda dolanıyorum, boş odaların dolaplarında falan saklanıyorum. İki ayağım bir pabuca girdi. Daha önce hiçbir şeye musallat olmamıştım ve sanırım buna pek gönlüm yok.’

“Gönlün mü yok?’

“Yok, efendim. Birkaç kez denedim ama tam olmuyor. Unuttuğum küçük bir şey var ve bir türlü hatırlayamıyorum.’

“Bu beni epey şaşırttı. Öyle perişan bakışları vardı ki ne yaptıysam da takındığım mağrur ve buyurgan tavrı koruyamadım. ‘Çok tuhaf,’ dediğim esnada, alt kattan birilerinin adım seslerini duydum. ‘Odama gel de bana hepsini anlat,’ dedim. ‘Kuşkusuz, tam olarak anlayamadım.’ Kolundan tutmaya çalıştım. Ama bir duman bulutunu tutmaya çalışıyordum sanki! Galiba oda numarımı unutmuştum; her neyse, pılı pırtımı görene dek birkaç farklı odaya girdiğimi hatırlıyorum – neyse ki binanın o kanadında benim dışımda canlı biri yoktu. ‘İşte geldik,’ dedim ve koltuğuma oturdum; ‘Otur, bana her şeyi anlat. Bana öyle geliyor ki başını fazlasıyla belaya sokmuşsun, delikanlı.’

“Ne dese beğenirsiniz, oturmayacakmış! Benim için sakıncası yoksa odada uçuşmayı tercih edermiş. Öyle de yaptı. Çok geçmeden kendimizi uzun, ciddi bir sohbetin içinde bulduk. Bir süre sonra, yani içimdeki viskiler ve sodalar buharlaşıp gidince nasıl tuhaf ve tekinsiz bir işin içinde olduğumu anlamaya başladım. Karşımda, yarı saydam halde, hakiki, geleneksel bir hayalet vardı, ruh gibi konuşması dışında tamamen sessizdi ve o güzel, temiz, çiçekli perdeler takılı odada bir oraya bir buraya süzülüyordu. Arkasındaki bronz şamdanların ışıltısı, pirinç rafların üzerindeki ışıklar, oyma çerçeveli resimlerin parlak köşeleri içinden geçiyordu – ve karşıma geçmiş, bu dünyadaki sefil, kısa, daha yeni

bitmiş olan yaşamını anlatıyordu. Çok dürüst bir tipi olduğunu söyleyemem ama şeffaf olmanın da etkisiyle gerçeği söylemekten kaçınmıyordu.”

“Ha?” dedi Wish, sandalyesinde aniden doğrularak.

“Ne oldu?” diye sordu Clayton.

“Şeffaflık olayı –gerçeği söylemekten kaçınmaması– kafama yatmıyor,” dedi Wish.

“*Benim de kafama yatmıyor,*” dedi Clayton, benzersiz bir ikna edicilikle. “Ama seni temin ederim ki ÖYLE. Tanrı’nın bildiği gerçekten bir milim saptığına inanmıyorum. Nasıl öldürüldüğünü anlattı –Londra’dayken, bir gaz kaçağını kontrol etmek için, elinde mumla bodrum katına inmiş– ve ruhu bedeninden ayrıldığı dönem, Londra’daki özel bir okulda, üst sınıfların İngilizce hocası olduğunu söyledi.”

“Zavallı adam!” dedim.

“Ben de öyle düşündüm, ayrıca adam konuştuğu bu düşünce güçleniyordu. Ne yaparsın, hem hayatta hem de ölümden amaçsızdı. Babasından, annesinden, okul müdüründen ve bu dünyada kimi kimsesi varsa hepsinden kötü bahsediyordu. Hep fazla hassas, fazla asabi olmuştu; hiçbirinin ona doğru dürüst değer vermediğini, onu anlamadığını söyledi. Sanırım hayatı boyunca tek bir gerçek dostu bile olmamıştı; hiçbir başarıya imza atmamıştı. Spordan kaytarmış, sınavlardan kalmıştı. ‘Bazı insanlar böyledir,’ dedi, ‘ne zaman bir sınav salonuna veya öyle bir yere adım atsam, her şey aklımdan uçup gidiyordu.’ Gaz kaçağıyla ilgili akılsız yaklaşımını sergilediğinde birisiyle nişanlıymış – muhtemelen o da aşırı hassas biriydi. ‘Peki şimdi neredesin?’ diye sordum. ‘Şeyde değil mi...’

“Bu hususta hiç net konuşmadı. Edindiğim izlenime göre, günah ya da sevap işleyecek kadar mevcudiyete sahip olmayanlar için ayrılmış, muğlak, arada kalmış bir yerdeydi. Bilemiyorum. Öbür tarafta nasıl bir mekân, nasıl bir diyar olduğunu açıkça

anlatamayacak kadar egoist ve dikkatsizdi. Her neredeyse, orada kafa dengi birilerinin arasına düşmüş gibi görünüyordu. Bunlar zayıf, Doğu Londralı, birbirine senli benli hitap eden adamların hayaletleriymiş; kendi aralarında 'musallat olmaya çıkmak' falan gibi şeylerden bahsediyorlarmış. Evet – musallat olmaya çıkmak! Musallat olmayı büyük bir serüven olarak görüyorlarmış ve birçoğu insanları dehşete düşürüyormüş. Bizimki de böylece gazı alıp gelmişti.”

“Hadi ama!” dedi Wish şömineye bakarak.

“En azından bana bu izlenimi verdi,” dedi Clayton mütevazılıkla. “Tabii ben o sırada pek eleştirel bir vaziyette değildim ama evveliyatıyla ilgili söyledikleri bunlardı. Bir aşağı bir yukarı uçuşmaya, ince sesiyle konuşmaya, acınası halinden bahsetmeye devam etti; başından sonunda dek, bir kez bile net veya kararlı bir ifadesi olmadı. Muhtemelen gerçek ve canlı hali bile bu kadar zayıf, budala ve maksatsız olamazdı. Tabii canlı olsa odamda olamazdı. Hemen kapı dışarı ederdim.”

“Elbette,” dedi Evans, “böyle zavallı fâniler VAR.”

“Nasıl ki geri kalanımızın hayaletleri olabiliyorsa, onların da olabilir,” diye kabul ettim ben de.

“Ona bir nevi gaye veren şey, belli sınırlar içinde de olsa kendini bulduğunu düşünmesiydi. Ama musallat olmayı da yüzüne gözüne bulaştırması, fena halde moralini bozmuştu. Bunun ‘şamata’ bir iş olduğu söylemişler; o da ‘şamata’ olmasını bekleyerek gelmiş fakat geldiğinde, siciline bir başarısızlık daha yazılmıştı! Kendini düpedüz bir fiyasko olarak tanımlıyordu. Hayatında yapmaya çalışıp berbat etmediği hiçbir şey olmadığını, bu durumun ilelebet böyle olacağını söylüyordu, ben de ona inanıyordum doğrusu. Belki biraz ilgi görseydi... Bunları anlatırken duraksadı ve dikkatini bana çevirdi. Her ne kadar kulağa tuhaf da gelse, bugüne dek kimsenin, bir kişinin bile, ona benim şu an gösterdiğim ilgiyi göstermediğini belirtti. Neye muhtaç olduğunu

anladım ve hemen bunun önünü kestim. İsterseniz bana zalim deyin fakat ister ölü ister diri olsun bu egoist nanemollalardan birinin tek gerçek arkadaşı, itimat ettiği kişi olmak, şahsen benim tahammül sınırlarımın ötesinde. Derhal ayağa kalktım. ‘Oturup kara kara düşünmeyi bırak,’ dedim. ‘Yapman gereken şey bu işin içinden çıkmak – hem de hemen. Kendini toparla, DENE.’ ‘Yapamam,’ dedi. ‘Sen bir dene,’ dedim; gerçekten de denedi.”

“Dene demiş!” dedi Sanderson. “Ama NASIL?”

“El hareketleri,” dedi Clayton.

“El hareketleri mi?”

“Bir dizi karmaşık jest ve el hareketi... Buraya böyle gelmişti ve buradan yine böyle çıkacaktı. Tanrım! Nelerle uğraştım!”

“Ama bir dizi el hareketiyle nasıl...” diye konuşmaya başladım.

“İki gözüm,” dedi Clayton bana bakıp belli kelimeleri fazlasıyla vurgulayarak, “sen de HER ŞEY net olsun istiyorsun. NASIL oluyor bilmiyorum. Tek bildiğim OLDUĞU – ya da en azından onun yapabildiği. Korku dolu dakikalardan sonra, el hareketlerini doğru yapmayı başardı ve birdenbire kayboldu.”

“Peki,” dedi Sanderson usulca, “el hareketlerini izledin mi?”

“Evet,” dedi Clayton ve düşünür gibi oldu. “Olağanüstü tuhaf hareketlerdi,” dedi. “İşte oradaydık; ben ve bu cılız, silik hayalet, sessiz ve küçük bir hafta sonu kasabasında, boş bir otelde, sessiz bir odada duruyorduk. İkimizin sesleri ve elini sallarken duyulan soluğu dışında çıt çıkmıyordu. Yanımızda yatak odasının şamdanı duruyor, bir mum da tuvalet masasında yanıyordu, başka da ışık yoktu – ama bazen mumlardan biri alazlanıp uzun, ince, hayret verici bir alev yayıyordu. Ve tuhaf şeyler oldu. ‘Yapamayacağım,’ dedi, ‘Asla yapamam.’ Ve aniden yatağın ucundaki küçük iskemleye oturup ağladı da ağladı. Tanrım! Nasıl da asap bozucu, yürek parçalayıcı bir şeydi!”

“‘Kendine çeki düzen ver,’ dedim, sırtını sıvazlamaya kalktım... Kahrolası elim adamın içinden geçti! Bu noktada artık, bilirsiniz

– sahanlıktaki kadar heybetli hissetmiyordum. Tamamen mese-
lenin tuhaflığına kapılmıştım. Deyim yerindeyse biraz heyecan-
lanarak, elimi içinden çekip aldım, tuvalet masasına yürüdüm.
'Kendine çeki düzen ver,' dedim, 've dene.' Ardından, ona cesaret
vermek, yardımcı olmak adına ben de beraberinde denemeye
başladım."

"Neyi?" dedi Sanderson, "hareketleri mi?"

"Evet, hareketleri."

"Fakat..." dedim, bir süre boyunca anlamlandıramadığım bu
düşünce karşısında.

"Bak bu ilginç," dedi Sanderson, parmağıyla piposunun haz-
nesini doldurarak. "Yani diyorsun ki senin bu hayalet sırrını..."

"Kahrolası bariyeri geçmenin bütün sırrını açığa vurmak için
elinden geleni yaptı mı diyeceksin? EVET."

"Yapmamıştır," dedi Wish; "Yapamaz. Yoksa sen de oraya git-
miş olurdun."

"Mesele bu zaten," dedim; anlamlandıramadığım düşüncem,
başka biri tarafından sözcüklere dökülmüştü.

"Mesele ZATEN bu," dedi Clayton, düşünceli bakışlarını
ateşten ayırmadan.

Bir süre için herkes sustu.

"Ve nihayet becerdi mi?" diye sordu Sanderson.

"Nihayet becerdi. Onu fena halde zorlamam gerekti ama ni-
hayet becerdi – hem de birdenbire. Çaresizliğe kapıldı, aramız-
da mevzu çıktı, sonra ansızın ayağa fırladı ve bütün performansı
baştan sona ama yavaşça sergilememi istedi. 'Bence,' dedi, 'bunu
DIŞARIDAN görebilirim, neyi yanlış yaptığımı anlayabilirim.'
Öyle de oldu. 'Anladım,' dedi. 'Neyi anladın?' dedim. 'Anladım,'
diye tekrarladi. Sonra hırçınlaşarak, 'Bana bakarsan YAPAMAM
ki – gerçekten YAPAMAM,' dedi, 'aslına bakarsan, kısmen bu yüz-
den yapamıyordum zaten. Öyle kaygılı biriyim ki bakışların hava-
mı kaçırıyor.' Neyse, ufak bir münakaşamız oldu. Doğal olarak

görmek istiyordum ama keçi gibi inatçıydı, ben de it gibi yorulmuştum – beni yormuştu. ‘Pekâlâ,’ dedim, ‘sana bakmayacağım.’ Ve yüzümü yatağın yanındaki gardırobun aynasına çevirdim.

Hızla işe koyuldu. Yaptığı hareketleri aynadan takip etmeye çalıştım. Kollarıyla ve elleriyle daireler çiziyor, çiziyor, çiziyordu; sonra birdenbire son harekete geldi –böyle dimdik durup kollarını iki yana açtı– yani, anladınız işte, orada öylece duruyordu. Ama hemen sonrasında durmuyordu! Durmuyordu! Yoktu! Aynaya bakmayı bırakıp o tarafa döndüm. Kimse yoktu! Yalnızdım; sadece parlayan mumlar ve serseme dönmüş zihnim... Ne olmuştu? Bir şey olmuş muydu ki? Hepsi bir rüya mıydı yoksa? Sonra, sahanlıktaki saatin sarkacı, saçma sapan bir final hissiyatı yaratmak istercesine, vurmak için uygun ânın geldiğine karar verdi. İşte böyle! – Çann! O sırada bir yargıç kadar ciddi ve ayıktım, içtiğim şampanyalar, viskiler uçup gitmişti. Tuhaf hissediyordum, anlarsınız ya – aşırı TUHAF! Tuhaf işte! Tanrım!”

Bir süre purosunun ucundaki külü izledi. “Başka da bir şey olmadı,” dedi sonra.

“Sonra da yatıp uyudun mu yani?” diye sordu Evans.

“Başka ne yapacaktım ki?”

Wish’in gözlerine baktım. Alay etmek istiyorduk ama bir şey, belki de Clayton’ın konuşmasındaki ve tavrındaki bir şey, bu isteğimize ket vuruyordu.

“Peki ya el hareketleri?” dedi Sanderson.

“Sanırım artık onları yapabilirim.”

“Aa!” dedi Sanderson; sonra da küçük çakısını çıkarıp kil piposunun haznesindeki tam yanmamış tütünleri kazımaya başladı.

“Neden şimdi yapmıyorsun?” dedi Sanderson, çakısını çıt diye kapatarak.

“Aslına bakarsan yapacağım,” dedi Clayton.

“İşe yaramayacak,” dedi Evans.

“Ama yararsa...” dedim.

“Bak ne diyeceğim, aslında yapmamamı yeğlerim,” dedi Wish bacaklarını esneterek.

“Niyeymiş?” diye sordu Evans.

“Yapmamasını yeğlerim,” dedi Wish.

“Zaten doğrusunu bilmiyor ki,” dedi Sanderson piposuna haddinden fazla tütün tıktıştırarak.

“Yine de yapmamasını yeğlerim,” dedi Wish.

Wish ile tartıştık. Clayton’ın bu jestleri yapmasının, ciddi bir meseleyle alay etmek gibi olacağını söyledi. “Ama inanmadığını sanıyordum?” dedim. Wish, gözlerini ateşe dikmiş olan Clayton’a şöyle bir bakıp konuyu kafasında ölçüp tarttı. “İnanıyorum – en azından yarısına inanıyorum,” dedi Wish.

“Clayton,” dedim, “bizim için fazla iyi bir yalancısın. Anlattıklarının çoğunda sorun yoktu. Gelgelelim şu kaybolma meselesi... Epey ikna ediciydi. Hadi bunun palavra olduğunu söyle bize.”

Bana aldırış etmeden ayağa kalktı, şöminenin önündeki halının tam ortasında durdu ve yüzünü bana çevirdi. Bir an için dalgalanıp kendi ayaklarına kilitlendi ama onun dışında hep karşısındaki duvara, kararlı bir ifadeyle bakıyordu. İki elini yavaşça göz hizasına kaldırıp başladı...

Sanderson bir Hür Mason’du; ayrıca kendini Masonluk’un geçmişteki ve günümüzdeki tüm gizemlerinin araştırılmasına ve izah edilmesine ustalıkla vakfeden Dört Kral Locası’nın önde gelen bir mensubuydu. Clayton’ın yaptığı hareketleri izlerken, kızarmış gözünde müstesna bir ilgi uyandı. “Fena değil,” dedi hareketler sona erdiğinde. “Gerçekten de çözmüş gibisin, Clayton, hem de parmak ısırtan bir şekilde. Fakat atladığın bir detay var.”

“Farkındayım,” dedi Clayton. “Sanırım hangisini atladığımı sana gösterebilirim.”

“Pekâlâ?”

“İşte bunu,” dedi Clayton, sonra da ellerini tuhaf bir şekilde büktü, kıvrıp ileri itti.

“Evet.”

“İşte bu ONUN da doğru yapamadığı hareketti,” dedi Clayton. “Ama SEN nereden bili...”

“Bu meselenin çoğunu, özellikle de bunu nasıl keşfedebildiğini, kati suretle anlamış değilim,” dedi Sanderson, “ama bu sekansı biliyorum.” Biraz düşündü. “Bu hareket sekansı, Masonluk’un gizli bir koluyla bağlantılıdır. Bunu muhtemelen biliyorsun zaten. Yoksa NASIL...” Biraz daha düşündü. “Sana şu bükme hareketini adamakıllı öğretmekte bir sakınca görmüyorum. Neticede biliyorsan biliyorsundur; bilmiyorsan da bilmiyorsundur.”

“Dün gece o zavallı hortlağın açık ettiklerinden başka,” dedi Clayton, “hiçbir şey bildiğim yok.”

“Tamam, her neyse,” dedi Sanderson, uzun saplı piposunu, şömüne rafına dikkatle yerleştirdi. Sonra da el hareketlerini hızlı hızlı yaptı.

“Yani?” dedi Clayton, hareketleri tekrarlayarak.

“Yani,” dedi Sanderson, piposunu bıraktığı yerden alırken.

“Ah, DOĞRU,” dedi Clayton, “Şimdi bütün sekansı doğru şekilde yapabilirim.”

Zayıflayan ateşin önünde durup hepimize gülümsedi. Fakat zannımca, gülümsemesinin altında bir parça tereddüt yatıyordu. “Başlarsam...” dedi.

“Yerinde olsam başlamazdım,” dedi Wish.

“Sorun yok!” dedi Evans. “Maddeyi yok etmek mümkün değildir. Bu tarz dalaverelerin Clayton’ı gölgeler diyarına postalayacağına gerçekten inanıyor olamazsınız. Olmaz öyle şey! Bana sorarsan bileklerin kollarından ayrılıp yere düşene kadar denebilirsin Clayton.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Wish, ayağa kalkıp elini Clayton’ın omzuna atarak. “Bir şekilde, beni hikâyene kısmen de olsa inandırdın, dolayısıyla bunu yaptığını görmek istemiyorum!”

“İlahi!” dedim, “Wish korkmuş galiba!”

“Evet, korktum,” dedi Wish; sesindeki gerilim ya hakikiydi ya da ustalıklarla rol yapıyordu. “O hareketleri tekrar ederse gerçekten GİDECEĞİNE inanıyorum.”

“Öyle bir şey olacağı yok,” diye bağırdım. “Bu dünyadan çıkmanın yalnızca bir yolu var ve Clayton otuz yıl daha o yoldan geçmeyecek. Hem... Hayalet diyor yahu! Sence gerçekten...”

Sözüm, Wish’in hareket etmesiyle bölündü. Sandalyelerimizin arasından geçti ve masanın başında durdu. “Clayton,” dedi, “ahmaklık etme.”

Clayton ise gözleri muzip bir şekilde parlayarak ona gülümsedi. “Wish,” dedi, “haklı ve geri kalan hepiniz haksızsınız. Gideceğim. Bu hareketlerin sonunu getireceğim ve elimin havayı son kez yarmasıyla beraber, ŞAK! Bu halinin üstü boş kalacak, odanın havası hayretinizle dolacak ve doksan kiloluk, düzgün giyimli bir adam gölgeler diyarına geçiverecek. Eminim. Siz de emin olacaksınız. Daha fazla münakaşa etmeyi reddediyorum. Bırakın deneyeyim.”

“HAYIR,” dedi Wish ve bir adım daha attı, Clayton ise hayaletin hareketlerini tekrar etmek için ellerini bir kez daha kaldırdı.

Bu noktada hepimiz –büyük ölçüde Wish’in hareketleri yüzünden- gergindik. Hep birlikte, gözlerimizi Clayton’da dikmiş, oturuyorduk. En azından ben, kafamın arkasından uyluklarımın arasına kadar taş kesilmişim gibi gergin ve kaskatıydım. İşte bu noktada, Clayton son derece soğukkanlı ve ciddi bir tavırla önümüzde eğildi, salındı, elini kolunu salladı. Sona yaklaştıkça üst üste yığılıyor, dişlerimizi sıkıyorduk. Son hareket, yüzü yukarı bakar halde kollarını iki yana açmaktı. Bu son hareket için kollarını savurduğunda, nefes almayı dahi unuttum. Saçma olduğunun farkındayım ama o hayalet hikâyesi hissiyatını bilirsiniz işte. Akşam yemeğinden sonraydı ve tuhaf, eski, karanlık bir evdeydik. Velhasıl, yapabilecek miydi?

Bitmek bilmeyen bir an boyunca, iki yana açık kollarıyla ve

avizenin ışığı altında parıldayan yüzüyle, kendinden emin bir şekilde durdu. O âna öyle bir tutunduk ki bir asır gibi geçti; sonra da hepimizden, biraz rahatlamış gibi iç geçirmeye benzeyen, biraz da şüphelerimizi giderircesine “HAYIR!” der gibi bir ses çıktı. Çünkü gitmediği aşikârdı. Hepsi koca bir saçmalaktan ibaretti. Asılsız bir hikâye anlatmış ve bizi ikna etmeyi neredeyse başarmıştı, hepsi bu! İşte o anda, Clayton’ın yüzündeki ifade değişti.

Değişti. Hem de aydınlık bir evin tüm ışıklarının aniden sönmeye gibi değişti. Bakışları karşısına çakılı kaldı, gülümsemesi dudaklarında dondu, karşımızda put gibi durdu. Belli belirsiz salınması dışında, öylece kalakaldı.

O an da bir asır gibiydi. Bir an sonra sandalyeler sürtülüyor, eşyalar yere düşüyor, hepimiz ayağa fırlıyorduk. Dizlerinin bağı çözüldü, öne doğru düştü; Evans ise ileri atıldı ve onu yakaladı...

Şaşkına dönmüştük. Bir dakika boyunca kimse anlaşılır bir laf edemedi. Olanlara inanıyor fakat inanamıyorduk... Aklım başıma geldiğinde, kendimi yanında diz çökmüş halde buldum; yeleği ve gömleği yırtılarak açılmıştı, Sanderson’ın eliyse kalbinin üzerinde duruyordu...

Hoş, önümüzdeki yalın gerçek müsait bir ânımızı bekleyebilirdi; anlamak için acele etmemize gerek yoktu. Bir saat boyunca orada durdu; hafızamda bugün hâlâ, kasvetli ve hayret verici bir hatıra olarak duruyor. Clayton sahiden de bizimkine hem çok yakın hem de çok uzak olan o diyara göçmüştü, bunu da fanilere açık olan tek yoldan geçerek yapmıştı. Fakat bu yolu hakikaten de o zavallı hayaletin öğrettiği efsunla mı bulduğu, yoksa boş bir hikâye anlatırken aniden inme mi indiği —otopsi kuruluna kalırsa durum buydu— benim verebileceğim bir hüküm değil; işte bu da, her şeye dair nihai cevap alınana kadar çözülemeyecek olan, o esrarengiz bilmecelerden biri. Şu an, şu dakika kesin olarak bildiğim tek şey, o hareketleri sonlandırdığımda, değiştiği, sendelediği ve önümüze düşüp öldüğüdür!